

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobkyně: **X**, nar. X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2023, č. j.: MV-161451-4/SO-2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2023, č. j.: MV-161451-4/SO-2023 se **zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2023, č. j.: MV-161451-4/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 12. 9. 2023, č. j.: OAM-40591-18/ZM-2023, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že je napadené rozhodnutí zcela nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nemůže být sankcionována za výkon práva podat žádost o zaměstnaneckou kartu na území ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak jí explicitně umožňuje § 42g odst. 5 téhož zákona. Žalovaná záměrně desinterpretovala klíčovou pasáž z důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců ohledně zavedení kvót, jež se mají vztahovat toliko na cizince žádající ze zahraničí o vstup na území. Vůči cizincům již na území pobývajícím za jinými (neekonomickými) účely, kteří chtějí účel pobytu změnit na výdělečný, není nutné kvóty uplatňovat. Je v hrubém rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu dojít k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Žalobkyni není známo, co se rozumí pojmem „*nenaplnění deklarovaného účelu pobytu*“, když ho zákon o pobytu cizinců nedefinuje, přičemž se účastnila jazykového kurzu a řádně plnila docházku. Ze spisového materiálu ani z provedeného dokazování nevyplývá nic, z čeho by se dalo dovodit naplnění skutkové podstaty § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j.: 1 Azs 2/2019-54, představuje usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018 toliko interní rozhodnutí bez povahy obecné právní normy, kdy se jedná o stanovisko ukládající úkoly členům vlády. Pouze zřetelný zájem na bezpečnosti státu by mohl ospravedlnit aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ovšem žalobkyně nemůže nijak ohrozit bezpečnost či veřejný pořádek České republiky. Žalobkyně má volný přístup na trh práce vzhledem k § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), v rámci studia si také brigádně přivydělávala. Postup správních orgánů je v rozporu s § 2 odst. 1, odst. 2, odst. 4 a § 7 odst. 1 správního řádu, došlo k nepřipustné diskriminaci na základě národnostního původu a nebyly zohledněny dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Při podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia nebylo konstatováno, že pobyt žalobkyně není v zájmu České republiky. Stanoví-li se však kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, nelze ignorovat úmysl zákonodárce omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobkyně, která krátce po příjezdu podá žádost o změnu účelu pobytu. U žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon o pobytu cizinců nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, který má možnost zvážit i jiné možnosti výdělečné činnosti. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

4. Žalobkyně v replice odkázala závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve jeho rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č.j. 1 Azs 158/2024-37 týkajícím se identické věci.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, konkrétně za účasti na přípravném jazykovém kurzu organizovaném Vysokou školou báňskou - Technickou univerzitou Ostrava pro další studium na Ekonomické fakultě této vysoké školy v akreditovaném studijním programu Finance. Platnost víza byla stanovena od 30. 1. 2023 do 31. 7. 2023. O vízum požádala na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Do ČR žalobkyně přicestovala dne 27. 1. 2023. Přípravného kurzu se účastnila v době od 3. 4. 2023 do 30. 6. 2023. Dne 7. 6. 2023 podala u prvostupňového orgánu žádost o vydání zaměstnanecké karty z důvodu v § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Mělo se jednat o zaměstnání na pozici pomocného kuchaře u zaměstnavatele Thanh Diep La, IČ: 01418262, sídlem Novodvorská 1095/122, Praha. Pracovní smlouva byla uzavřena dne 4. 6. 2023 s týdenní pracovní dobou 40 hodin. Téhož dne žalobkyně podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, tj. za účelem studia, které nelze podřadit pod § 64 zákona o pobytu cizinců.
6. Dne 31. 7. 2023 se žalobkyně dostavila k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž prvostupňovému orgánu hodlala zaslat písemné vyjádření do 30 dnů, což neučinila.
7. Dne 12. 9. 2023 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, kterým byla žádost zamítnuta a podle kterého se zaměstnanecká karta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, nevydá, neboť pobyt žalobkyně není v zájmu České republiky. Jak je uvedeno v odůvodnění, žalobkyně v České republice pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které bylo uděleno s platností od 30. 1. 2023 do 31. 7. 2023. Žalobkyně měla absolvovat přípravný jazykový kurz organizovaný Vysokou školou báňskou – Technickou univerzitou Ostrava pro budoucí studium v bakalářském studijním programu „Finance“ na ekonomické fakultě této vysoké školy. Žalobkyně požádala o vydání zaměstnanecké karty krátce po příjezdu do České republiky. V souvislosti s vládním programem „*Klíčový a vědecký personál*“ byl definován zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze v počtu 200 osob ročně na pozice vyžadující vysokou kvalifikaci. Poněvadž žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobkyně podala na území České republiky, nedopadají na ni přímo omezení stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb., nicméně v tomto nařízení se zrcadlí nezájem České republiky na vstupu a pobytu cizinců z některých zemí, má-li být hlavním účelem pobytu výdělečná činnost. K výkonu práce pomocného kuchaře není třeba vysokoškolského vzdělání, které žalobkyně přišla získat do České republiky a které by bylo předpokladem pro získání zaměstnanecké karty v programu „*Klíčový a vědecký personál*“ u Zastupitelského úřadu v Hanoji. Není v zájmu České republiky pobyt žalobkyně na jejím území za účelem zaměstnání za situace, kdy se rozhodla původní účel pobytu nenaplnit.
8. Žalobkyně podala dne 19. 9. 2023 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, doručenému dne 18. 9. 2023. Napadla nezákonnost, když byla sankcionována za výkon práv a oprávněných zájmů, resp. za podání žádosti ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán se podle žalobkyně nezabýval meritem žádosti, jestliže ji zamítl ze zcela jiných důvodů ležících mimo předmět správního řízení. Odvolací námitky se dále překrývají se žalobními body.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

9. Dne 15. 11. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítla. Žalovaná uvedla, že žalobkyně se již přípravného kurzu neúčastní, jinak by požádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Nenaplnila deklarovaný účel studia a namísto toho po pěti měsících od příjezdu požádala o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci. Další pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že v dané věci nebyly naplněny okolnosti pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a byl nedostatečně posouzen dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
13. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po správním orgánu (odvolacím) požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v podání (odvolání); plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažila a proč neakceptovala jednotlivé námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
14. Žalovaná se zabývala naplněním neurčitého právního pojmu zájmu České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Konstatovala, že Česká republika deklarovala skrze nařízení č. 220/2019 Sb. zájem na omezení nekvalifikované ekonomické migrace z Vietnamu. Žalobkyně se tomuto zájmu protivila, protože požádala o

zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou pracovní pozici pomocného kuchaře. Žalovaná své závěry srozumitelně odůvodnila, odkázala na rozhodnou judikaturu a dostatečně podrobně se vypořádala s odvolacími námitkami.

15. Posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná v napadeném rozhodnutí neprovedla, což však nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců v daném případě posouzení dopadu do soukromého a rodinného života cizince výslovně nevyžaduje. Z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a příslušné judikatury plyne, že správní orgány jsou povinny posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, avšak tato povinnost je nedílně spojena s tím, že žalobce v řízení otázku nepřiměřenosti nadnese a rozhodné skutečnosti tvrdí a doloží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019- 39). V posuzované věci soud ze správního spisu nezjistil, že by žalobkyně během správního řízení namítala konkrétní skutkové okolnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadu do jejího soukromého a rodinného života a žádné konkrétní skutečnosti netvrdila, natož aby je doložila, ani v žalobě. Napadené rozhodnutí rovněž typově představuje méně závažný zásah do práv jednotlivce než např. rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění či vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, odst. 18). Soud proto neshledal, že by neprovedení posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
16. Následně se soud zabýval souborem žalobních námitek, které ve své vzájemné souvislosti tvořily stěžejní žalobní námitku nezákonného zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a to proto že pobyt žalobkyně na území nebyl v zájmu České republiky.
17. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
18. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*
19. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.*
20. Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
21. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
22. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

23. V posuzované věci je rozhodné, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „pobyt cizince na území není v zájmu České republiky“.
24. Soud při posuzování této otázky vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j.: 1 Azs 158/2024-37, na který se plně odkazuje v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j.: 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j.: 10 Azs 172/2024-44 a ze dne 28. 2. 2025, č.j. 4 Azs 149/2024-53. Ve všech případech podobně jako v nyní posuzované věci stěžovatelé pobývali na území na základě dlouhodobého víza za účelem studia a chtěli tento účel změnit na výdělečný.
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j. 1 Azs 158/2024-37, s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb. vyložil, že pojem „zájem České republiky“ ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není výhradně zahraničněpolitický. Připouští se také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd., nicméně zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek. Podle důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. jsou kvóty stanovené i s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. Česká republika má ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci v rámci programu „Klíčový a vědecký personál“. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci tohoto programu, není jeho žádosti vyhověno pro rozpor se zájmem České republiky dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
26. Nejvyšší správní soud konstatoval, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky promítl do posuzování žádostí podaných přímo z České republiky. Ust. § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v České republice, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu, kteří nesplňují potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele z.p.c. provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“
27. Soud tedy ve shodě se shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na žalobkyni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu žalobkyně nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Žalovaná tedy zamítla žádost žalobkyně podanou v České republice nezákonně dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytu cizinců s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji.

28. Jak Nejvyšší správní soud doplnil, zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza, představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle ust. § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který však žalovaná napadené rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Případné obcházení zákona v návaznosti na maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji nelze spojovat s podáním žádosti kdekoli jinde státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu navázat na státní příslušnost, spojil je ovšem se zastupitelským úřadem.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč a náklady právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby po 3100 Kč, tedy celkem 6200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a v náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Náhradu nákladů řízení spojených s replikou ze dne 11. 10. 2024 soud žalobkyni nepřiznal, neboť tato replika neobsahovala žádnou novou relevantní argumentaci, a proto nepředstavovala důvodně vynaložené náklady řízení. Celková výše nákladů řízení činí částku 9800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. března 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.